

Sygnatura akt VI Ka 1012/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **17 stycznia 2014** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Grzegorz Kiepura (spr.)

Sędziowie SO Krzysztof Ficek

SR del. Małgorzata Peteja-Żak

Protokolant Aleksandra Studniarz

przy udziale Bożeny Sosnowskiej

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 17 stycznia 2014 r.

sprawy **K. F. syna C. i A.,**

ur. (...) w L.

oskarżonego z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 15 lipca 2013 r. sygnatura akt IX K 2545/10

na mocy art. 437 kpk i art. 438 kpk

uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu w Gliwicach do ponownego rozpoznania.

Sygn. VI Ka 1012/13

UZASADNIENIE

Apelację od wyroku, na niekorzyść oskarżonego, wniósł prokurator. Zarzucił wyrokowi: a) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, który miał wpływ na jego treść, a polegający na niezasadnym przyjęciu, iż dowody ujawnione w toku przewodu sądowego i ustalone na ich podstawie okoliczności, nie dają podstaw do przyjęcia, iż oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i w konsekwencji uniewinnienie oskarżonego, podczas gdy dowody te i poczynione na ich podstawie w sposób prawidłowy ustalenia, prowadzą do wniosku, że oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu; b) obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku, a to art. 366 § 1 kpk, poprzez niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy, a w szczególności nie wyczerpujące przesłuchanie oskarżonego, poprzez nie zwrócenie się do niego o wyjaśnienie dlaczego w toku postępowania przygotowawczego zeznał, że po Świętach Bożego Narodzenia w 2009r. nie dzwonił do M. Ł. (1) oraz R. S., podczas gdy okoliczność ta wynika z bilingów otrzymanych z (...) SA oraz nie wyczerpujące przesłuchanie świadka R. S., poprzez nie ustalenie, czy w dniu 5.01.2010r. K. F. zadzwonił na telefon R. S., kierując za jej pośrednictwem groźbą karalną wobec M. Ł. (1) oraz nie ustalenie co w rzeczywistości

stanowiło przyczynę przeprowadzenia się pokrzywdzonej M. Ł. (1) do R. S., które to uchybienia doprowadziły do uniewinnienia oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu; c) obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku, a to art. 5 § 2 kpk, polegającą na niezasadnym przyjęciu, iż w sprawie występują nie dające się rozstrzygnąć wątpliwości, co w konsekwencji doprowadziło do uniewinnienia oskarżonego. W oparciu o podniesione zarzuty prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Apelacja jest zasadna. Sąd pierwszej instancji dopuścił się bowiem błędu w ustaleniach faktycznych, polegającego na wybiórczej i powierzchownej analizie zgromadzonego materiału dowodowego, co niewątpliwie mogło mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia. Naruszył też przepis art. 366 § 1 kpk nie wyjaśniając wszystkich istotnych okoliczności sprawy, a także przepis art. 5 § 2 kpk, niezasadnie przyjmując, iż w sprawie występują nie dające się usunąć wątpliwości. Z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że za zgodne z prawdą sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego, odmawiając jednocześnie wiarygodności zeznaniom świadków M. Ł. (2) i R. S., podkreślając ich labilność i sprzeczność. Przypomnieć zatem należy, że w zakresie twierdzeń, iż oskarżony kierował groźby karalne pod adresem pokrzywdzonej, ich zeznania są stanowcze i konsekwentne, a także korelujące ze sobą. Zwraca uwagę identyczność sformułowań użytych przez oskarżonego w relacji pokrzywdzonej (k.4,11,110), zarówno w postępowaniu przygotowawczym, jak i sądowym. Odmiennie niż sąd pierwszej instancji, sąd odwoławczy nie dostrzega w zeznaniach pokrzywdzonej zasadniczej sprzeczności, która pozwalałaby zdyskredytować jej wersję zdarzeń. Pojawiające się rozbieżności w zakresie motywacji kierujących oskarżonym nie mogą mieć, w ocenie sądu odwoławczego, decydującego znaczenia przy ocenie jej zeznań. Należy przy tym podkreślić, iż motywacje te nie muszą się wzajemnie wykluczać. Nie ujawniły się jakiegokolwiek okoliczności pozwalające na przyjęcie, że świadek R. S. nie mówi prawdy w swych zeznaniach, a stwierdziła ona spontanicznie w trakcie przesłuchania przed sądem, iż pokrzywdzona: „postanowiła pójść na komisariat, bo bała się, że „(...oskarżony) będzie jej zagrażał” (k. 131-verte). Przyznać należy rację skarżącemu, gdy twierdził, że sąd rejonowy dokonał nie wyczerpującego przesłuchania pokrzywdzonej i R. S.. Wobec pojawiających się wątpliwości co do szczegółów zdarzenia, a w szczególności motywacji jakie kierowały oskarżonym, sąd powinien te wątpliwości usunąć poprzez zadawanie szczegółowych i wnikliwych pytań skierowanych do przesłuchiwanego świadków. Zgodzić się należy z prokuratorem, że materiał dowodowy, którym dysponował sąd, nie uprawniał do uniewinnienia oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu. Dokonując oceny dowodów, sąd pierwszej instancji wykroczył poza sformułowaną z art. 7 kpk swobodną ocenę dowodów i dokonał oceny dowolnej, która nie została oparta na wskazaniach prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego. Wątpliwości, które powziął sąd rejonowy, dało się usunąć, wnikliwie i rzetelnie dokonując przesłuchania świadków, w konfrontacji z pozostałym materiałem dowodowym, a w szczególności historią bilingów rozmów telefonicznych oskarżonego z pokrzywdzoną, dlatego też trafny okazał się, podniesiony przez prokuratora w apelacji, zarzut obrazu art. 5 § 2 kpk, której dopuścił się sąd rejonowy. Ponownie rozpoznając sprawę sąd pierwszej instancji przeprowadzi postępowanie w pełnym zakresie, a następnie dokona szczegółowej i wnikliwej oceny całego materiału dowodowego, bacząc by nie przekroczyć reguły sformułowanej w art. 7 kpk i art. 366 § 1 kpk.

Z tych względów orzeczono jak na wstępie.